

Sygn. akt II UK 240/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)
SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)
SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku P. Spółka z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego M. L.
o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 września 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyła zaskarżony wyrok w odniesieniu do zainteresowanego
M. L. i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w
(...) do ponownego rozpoznania i orzeczenia i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 7 grudnia 2016 r. uwzględnił apelację
wnioskodawcy P. Sp. z o.o. w W. i zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z 2013 r.

oraz poprzedzające go decyzje pozwanego organu rentowego z 31 lipca, 6 i 7 sierpnia 2012 r. w ten sposób, że nakazał pozwanemu wydanie zaświadczeń potwierdzających podleganie wymienionych zainteresowanych polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych w czasie wykonywania pracy w Niemczech i we Francji, w tym M. L. od 5 stycznia do 31 lipca 2012 r. Podstawą prawną rozstrzygnięcia były przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (art. 11 ust. 2a, art. 12 ust. 1, art. 13) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 883/2004 (art. 14 ust. 1 i 2). Spór koncentrował się na kwestii zakresu działalności wnioskodawcy w kraju, co Sąd Apelacyjny po ponownym rozpoznaniu sprawy przesądził pozytywnie i stwierdził podleganie zainteresowanych polskim ubezpieczeniom społecznym w okresach zatrudnienia za granicą.

Pozwany zaskarżył wyrok w części dotyczącej zainteresowanego M. L.. Zarzucił naruszenie: I. prawa materialnego – art. 83b ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 11 ust. 2 lit. a i art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, art. 14 ust. 1 i art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 883/2004 w związku z art. 67 ust. 3 w związku z art. 3 ust. 2 pkt 5 i 6 oraz art. 5 pkt 3 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych poprzez błędną wykładnię i zastosowanie, w wyniku której niezasadnie przyjęto, że istnieją podstawy prawne i faktyczne do wydania zaświadczenia potwierdzającego, że zainteresowany w spornym okresie, podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych, pomimo że bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia w P. Sp. z o.o. nie podlegał nieprzerwanie miesiąc ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego, albowiem nastąpiła przerwa w zgłoszeniu od 3 października 2011 r. do 4 stycznia 2012 r., co spowodowało z kolei naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niezasadne objęcie zainteresowanego

ubezpieczeniami społecznymi, jako pracownika na terenie Polski; II. przepisów postępowania: a) art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej, który to wskazywał, iż ubezpieczony nie spełnia warunku określonego w art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, tj. bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia w P. Sp. z o.o. nie podlegał ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego; b) art. 382 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Apelacyjny całości materiału dowodowego zebranego w sprawie i bezpodstawnym oparciu wyroku jedynie na ustaleniu, że P. Sp. z o.o. w spornym okresie prowadziła normalną działalność na terenie Polski, w związku z czym uznano za zasadne wydanie zaświadczenia potwierdzającego, iż zainteresowany w okresie spornym podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, podczas gdy całość materiału dowodowego zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym nakazywała poczynienie ustaleń odmiennych, tj. wskazujących, iż z uwagi na brak przesłanek prawnych i faktycznych leżących po stronie zainteresowanego, czyli braku podlegania ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia w P. Sp. z o.o. wydanie zaświadczenia A1 jest niezasadne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna uzasadnia uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do zainteresowanego M. L..

W decyzji z 31 lipca 2012 r. ((...)) pozwany wskazał dwie negatywne i niezależne przesłanki, które nie pozwalały na wydanie wnioskowanego zaświadczenia.

Sprawę zdominowało postępowanie dotyczące pierwszego warunku, czyli normalnej działalności pracodawcy w kraju. Kwestia ta została prawomocnie rozstrzygnięta.

Skarżący zasadnie jednak zarzuca, iż nie zamyka to sprawy, bo pozostaje jeszcze warunek z 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16 września 2009 r., dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Zgodnie z tym przepisem do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego”, oznacza także osobę zatrudnioną w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca.

Pozwany podał w decyzji dlaczego zainteresowany nie spełniał tego warunku.

Kwestia ta nie była w ogóle weryfikowana (ustalana i oceniana) przed Sądem powszechnym.

W tym zakresie występuje nierozpoznanie sprawy.

Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną a nie sprawę, dlatego nie mógł zakończyć postępowania w tej sprawie, gdyż jej rozpoznanie w części nadal istotnej należy do Sądu powszechnego (art. 386 § 4 k.p.c.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.).